

TŘI

„Bylo by ti líp v nějakým starobinci,“ zpíval si Shorty a zuřivě drhnul pánev drátěnkou – tak zuřivě, že její životnost zkrátil nejméně o jedno procento – „bylo by ti líp v nějakým starobinci...“ Tu píseň si pamatoval z doby, kdy sloužil na vojně, a zpíval si ji víceméně automaticky, mimovolně. Ne zcela – občas ho napadlo, že ta slova přesně vystihují jeho současný životní úděl, takže Adela ho slyšela je prozpěvovat poměrně často, opakovaně, třeba když v kuchyni připravoval k vaření růžičkovou kapustu a brambory nebo pod jejím šikmým stropem poklízal.

Dobrou polovinu prostoru tam zabíral holý obdélníkový stůl – chalupářského stylu, říkalo se občas, a po každé, když to Shorty slyšel, mumlal si sám pro sebe, že v té chalupě, ze které pocházel, ho museli mít postavený někde, kde z něj mohli splachovat sajrajt hadicí. Sku-

tečně vypadal dost lacině a uboze. Kolem něj bylo roze-
staveno několik židlí s rovnými opěradly, každá jiná,
dávne pozůstatky jinak vyhynulých souborů. Porcelá-
nové nádobí naskládané v kredenci jevílo rovněž na-
prsto neplánovanou rozmanitost, stejně jako zásuvka
s příbory, do které Shorty ukládal poslední od vajíček
rozežranou lžičku.

Rozhodl se přešoustnout smetákem podlahu, jen tak
letmo, takže když většinu smetí odsunul do užitečné
větší rýhy pod dřezem, na dlaždičkách ho ještě něco
zbylo. Ta škvíra bude jednou nevyhnutelně plná, ale
usoudil, že pokud z ní ten odpad bude někdo někdy
odstraňovat, on už tu nebude. Umaštěnou rákosovou
rohož šel vyklepat ze vstupních dveří a pak ji položil
před velká kamna, ve kterých hořelo pár polínek. Sku-
tečně regulérní oheň plápolal v Barabizně dost vzácně,
ale tenhle úplně nevyhasl už dva měsíce a zdálo se, že
nadobro nevyhasne nikdy. Když pak Shorty kontroloval
plynový sporák (plotna kamen nebyla nikdy tak horká,
aby se na ní dalo něco uvařit), hodiny nad policí, které
za jedné opilecké válečné noci šlohnul v jedné nádražní
čekárně, začaly odbíjet celou.

„Jedenáct nula nula,“ řekl nahlas. „Čas na cigaretku
a pak na šlofíčka.“ Z kapsy tmavomodré propínací vesty
vytáhl krabičku laciných cigaret a zápalky, a když si za-
paloval, napadlo ho, že už dlouho neměl v ruce láhev,
kterou přechovával schovanou za vysavačem ve skřínce
pod schody. Kdy naposled? Zřejmě někdy před poled-
nem předešlého dne. Vyšel z kuchyně, šel si nalít víc než

polovinu skleničky Doktora Macdonalda, originálního mixu skotské whisky a britského vína, a s požitkem si lokl. Ta chuť věru nebyla moc příjemná, ale kdyby příjemná byla, vypil by toho moku víc než zdrávo a po zbytek dne by pak nestál za nic. To pití bylo rovněž laciné, a Adela nikdy nevynechala žádnou příležitost, aby každému důrazně připomněla, že je třeba důsledně šetřit. A dodávala, tónem jakési fair play, který ho vytrvale popuzoval, že jemu vlastně nemá právo cokoli vyčítat, protože on do rozpočtu domácnosti přispívá víc než oni; ale když byli někdy sami, varovala ho, že s ohledem na své zdraví by ve svých třiasedmdesáti letech měl přece jen míň pít. V duchu si na to říkal, že s ohledem na svůj věk by měl možná pít víc.

Hodil do sebe zbytek, zazátkoval láhev a uložil ji zpátky do skřínky. Což z něj začínalo dělat vyloženého hlupáka. Pokud šlo o tu láhev, tak vycházel z toho, že Adela ví, že ji tam má schovanou, a pokud bude soudit podle rychlosti, s jakou mizí její obsah, bude si vytvářet mylnou představu o tom, kolik on toho denně zkonsumuje. Mylně se domýšlel, že Adela neví, že on ví, že ona ví, že on tam tu láhev má, a stejně se mýlil v představě, že ona neví ani o těch láhvích nahoře na jeho skříní, v jinak prázdném kufří za dveřmi komory a mezi zahradnickým náradím v kůlně s uhlím. A neuvědomoval si ani to, protože býval v té době přioopilý, že dodávka z obchodu s alkoholickými nápoji mu na závěr své denní rundy přiváží čerstvou zásobu právě ve chvíli, kdy si Adela v kuchyni chystá odpolední čaj. Takže to, že tři

čtvrtiny prázdných láhví opatrně chodil vyhazovat do lesa, byla promrhaná námaha, spíš jen jisté tělesné cvičení. Celá tahle záležitost – Shorty, Adela a ty flašky – spolu s řadou jiných věcí jen dokládala, že v Shortym se sváří jakási zvláštní nedělitelná směsice reálné instinktivní poslušnosti a skrývané, většinou marné vzdorovitosti, kterou dlouhá služba v armádě tak často generuje v řadových vojácích. A Derrick Shortell sloužil vskutku dlouho, od roku 1914, kdy do ní vstoupil málem ještě jako kluk, až do roku 1945, kdy z ní byl propuštěn jako rotmistr proviantní služby s medailí za statečnost a s důchodem ve výši dvanácti tisíc liber ročně jako neoficiální odměnou za to, že ochotně prodával benzin, maso a podobně civilistům.

Pocítil jakési hryznutí v zadku. „Ty zasranej šizunku,“ vynadal mu v duchu. „Ani ne před hodinou ses tvářil, že tím je to pro tenhle den vyřízený – tak jak to, že zase otravuješ? A máslo by v tobě neroztálo. Tak jo, čert tě vem. Už jdu, jen klid. Za to může to víno. Myslel jsem, že skotská staví.“ Když tedy dopil, spěchal ven na chodbu a za roh na klozet. Jako obvykle se to odbylo rychle. „Kam se na mě hrabe chudák Bernard,“ pochválil si. „Tomu nestačí ani půl hodiny. Ty jeho hemoroidy, to je asi vážně peklo.“ Možná že to byly hemoroidy přímo z nejpekelnějších, co zavinilo, že Bernard vypadal to dopoledne ještě sinalejší než obvykle. Když Shorty potom za pár minut vešel do obývacího pokoje, až ho zarazilo, oč staršího to Bernarda dělá. Jak mimořádně staršího. Oči měl neustále podlité krví, jako by mu měly v příští chvíli

vytécť z důlků. Tváře jako by mu visely přes a pod spodní pokleslý ret. Byl celkově tlustý, s výrazně vyvššeným zadkem. Vypadá spíš na pětáosmdesát než na pětasedmdesát, pomyslel si Shorty. Kdežto on sám, skoro bez vrásek ve tváři, se vzpřímeným držením těla a s hnědými vlasy jen lehce prošedivělými, působil dojmem člověka, kterému může být tak něco přes šedesát. Určitě když zrovna neměl nakoupeno. V téhle představě měl pravdu. V takovýchhle chvílích ho až zaráželo, jak těžko může věřit tomu, že někdy před pětatřiceti lety tomuhle člověku dovolil, aby se s ním několikrát miloval, a dokonce se mu to líbilo. Pamatoval si to dobře – což o to, to bylo snadné. Ale uvěřit tomu, to bylo mnohem těžší.

Z tranzistorového rádia ujišťovala jakási paní posluchače, že tu směs musejí nechat nejméně dvě hodiny marinovat.

„Ty to posloucháš, Bernarde?“

„Cože?“

„Jestli to posloucháš,“ ptal se Shorty znovu hlasitěji.

„S neutuchajícím zájmem. Ale ne, čekám na něco, co má teprve přijít.“

„Něco důležitýho?“

„Samozřejmě že ne. Proč se ptáš?“

„Myslel jsem, že bychom si teď mohli odbýt toho George.“

„Kristepane – teď ne.“

„Buď to vyřídíme teď hned, my dva spolu, nebo k němu potom budeš muset zajít sám a já půjdu do zahrady, zasadit ty cibulky širokolistejch modřenců, aby se zku-

sily chytout. Nebo se na to vykašleš, ale Adela se to pak určitě dozví. Rozhodnutí je čistě na tobě, kamaráde milej.“

„Ale venku prší.“

„Ne tolik, aby mi to nějak zvlášť vadilo. A pro ty cibulky je to ideální doba.“

„Zatracený zahrádkářství,“ zabručel Bernard otráveně. „Tak jo. Pojď, ať už to máme za sebou.“